SISARPOSTI 1/2020

Merja Autio

Ella Kauppinen oli sodeautossa vuorolla kesäkuun ensimmäisenä lauantaina. Hyllyt notkuivat.

Sodeauto pelasti koronakevään

Sotilaskotiauto KOT-10 on palvellut varusmiehiä sotilaskodin ulkopuolella koronapandemian rajoitusten ajan. Sotilaskodin henkilökunta on ollut koko ajan töissä, ja sisaret ovat vain harvoin voineet tulla vuoroon heidän avukseen.

Heli Kuisma tarjoili ystävänpäivän vohveleita

Ilmapallot juhlistivat hiljaista perinnepäivää

”Normaali” siintää odotuksissamme

Olen pitkin kevättä lähettänyt sähköpostilla viestejä poikkeusolojen sotilaskodista. Nyt lienee aika ajatella myös tulevaa. Siviilimaailman puolella liikkumisvapautta on lisätty, ravintolat palvelevat asiakkaita niin sisätiloissa kuin ulkonakin. Me sotilaskodissa palvelemme vielä pääosin ulkona; olemme siis hienosti mukana suosituksissa. Meillä siviileillä ei vielä kuitenkaan ole pääsyä saarelle.

Syksy tuo toivottavasti lisää liikkumatilaa ja oma toimintamme käynnistyy. Siskot ovat silloin kullan arvoisia ja tuovat helpotusta palkattujen elämään. Mukavasti on mennyt, iltaisin tosin on kiirettä pitänyt.

Kun portti taas aukeaa meille siviileille, varataan innolla vuoroja Heliltä niin soittamalla, tekstiviestillä kuin sähköpostilla tai netin kautta. Tulkaa kaikki mukaan toimintaan, niin uudet, nuoret ja vähän vanhemmat siskot!

Heti kun mahdollista, pidämme viivästyneen kevätkokouksen ja jaamme ansaittuja ansiomerkkejä. Yksi tärkeimmistä sisariltojen aiheista lienee uusien liikennesääntöjen ja uusien merkkien opettelu. Hallituksemme jäsen **Heli Kuisma** tulee kertomaan muutoksista. Me autoilevat siskot tarvitsemme tarkennusta ainakin uusien liikennemerkkien tunnistamiseksi. Kiinnostavia sisariltojen aiheita otetaan aina mielellään vastaan.

Uudet alokkaat saapuvat suunnitellusti 6.7.2020. Tulemme saamaan myöhemmin tietoa, miten sotilaskodin lahjat alokkaille jaetaan. Olisi mukavaa päästä taas paikan päälle alokkaita tervehtimään.

Mikäli saarelle pääsee, lokakuun lopulla on Naisten valmiusliiton järjestämä PikkuNASTA Santahaminassa. Sotilaskodissa vietettäisiin kurssilaisten yhteislauluiltaa ja syötäisiin iltapala. Tuon toteutuminen olisi ilahduttavaa paluuta normaalioloihin.

Normaalioloja odotellessa toivotan ihanaa kesää!

Inka Tiittanen

Ella Kauppinen ja Heidi Forsman lauantaivuorolla

Poikkeusajan herkut haettu autosta

Kodinjohtaja: Sisaria kaivattu avuksi ja iloksi

Sotilaskotiauto on ollut korvaamaton pelastus koronapandemian rajoitusten aikana.
Sotilaskodin pääoven eteen pysäköity KOT-10 on täyttänyt varusmiesten välipalan ja herkkujen tarpeen, kun koti on muutoin ollut iltaisin suljettuna.
Myös Auditoriotalon kanttiini ja Kadettikerhon sotilaskoti ovat olleet kiinni, ja niiden työntekijät ovat palvelleet isossa kodissa ja autossa.
Päiväaikaan sotilaskoti on ollut avoinna puolustusvoimien henkilökunnalle ja saarella työskenteleville rakennusmiehille. Toiminta on jatkunut palkatun henkilöstön voimin myös viikonloppuisin, ja sisaret ovat olleet apuna vain harvoin. Rajoitukset jatkuvat toistaiseksi.
Kodinjohtaja Virpi Fyhr iloitsee, että erityisjärjestelyt ovat onnistuneet kaikin puolin hyvin.
”Pienen alkukankeuden jälkeen kaikki on sujunut mallikkaasti. Mutta miten monta kertaa olemmekaan kaivanneet tänne sisaria! Heitä olisi tarvittu ja heitä on ikävöity. Sisarten työn arvo on korostunut, kun he ovat olleet poissa.”

Asiakkaat ja henkilökunta tyytyväisiä poikkeus-järjestelyyn

”Sotilaskotiauto on tarjonnut Santahaminan varusmiehille iltaisin välipalaa noutoannoksina, jotka on syöty kertakäyttöastioista ulkosalla tai kasarmin tiloissa. Autossa on ollut tarjolla runsas valikoima soden tuotteita, ja sisältä on juostu hakemaan, jos jotain on puuttunut”, kertoo kodinhoitaja **Heli Pasanen**.
Juoksemista on riittänyt myös välipalatilausten ja -annosten viennissä.
”Työntekijät ovat voineet hyvin ja hommat hoidettu joustavasti”, Heli kertoo.
”Johanna Nummi on ahkeroinut pääosin leipomossa, **Sari Nylund** grillissä ja muu henkilöstö aina siellä, missä on tarvittu. Kaikki ovat pysyneet terveinä.”
Helin mukaan varusmiehet ovat tulleet autolle hyvässä järjestyksessä ja kärsivällisesti odottaneet välipala-annoksiaan. Lista on ollut tavallista suppeampi, sillä työläitä hampurilaisia ei ole tehty. Kaikenlainen makea on tehnyt kauppansa, tosin munkkeja on syöty normaalia vähemmän.
”Makeiden herkkujen koronasuosikiksi on osoittautunut iso Lumipantteri-pussi”, Heli Pasanen kertoo. ”Limsat, energiajuomat, ja sipsit ovat myös hyvin käyneet kaupaksi.”

”Ilman autoa ei olisi pärjätty, se on selvä. Poikkeusaika on osoittanut auton hyvät ja huonot puolet sekä antanut parannusideoita jatkoon. Kesti hetken, ennen kuin tavarat löysivät autossa paikkansa, mutta pian kaikki toimi hyvin. Ihan kaikille tavaroille ei tahtonut löytyä paikkaa, sillä autossa ei ole sopivaa tilaa esimerkiksi isoille juomapulloille. Olen ilokseni kuullut, että henkilökunta on viihtynyt auton tiskin takana ahtaudesta huolimatta”, kertoo **Merja Autio.**
Hän vastaa tavallisesti liikkuvan sotilaskodin toiminnasta, mutta on poikkeusaikana tehnyt vain joitakin vuoroja autossa ja grillissä henkilökunnan hätäapuna.
Varusmiesravintola on edelleen kiinni, ja ruoka kuljetetaan lämpöastioissa yksiköihin varusmiehille, jotka syövät ulkona pakista tai itse hankkimistaan kertakäyttöastioista.
Saarella on kerrallaan tavanomaista vähemmän varusmiehiä, sillä heidät on jaettu kolmeen ryhmään: yksi on lomalla, toinen leirillä ja kolmas kasarmilla. Sotilaskotiautolle varusmiehet ovat tulleet yksiköittäin ryhmissä, joissa muutenkin suorittavat palvelustaan.

Marja-Riika Saaristo
Kuvat Merja Autio

Sisaret eivät päässeet turvallisuussyistä kokeilemaan pater noster -hissiä, jolla isäntämme tuli meitä tervehtimään. Eduskunta-avustaja Merja Pulliainen kierrätti ryhmäämme eduskuntatalossa.

Vastavierailulla eduskunnassa

Kansanedustaja Kimmo Kiljunen (sd) esitelmöi viime vuonna sotilaskodissa Suomen lipusta. Hän kutsui sisaret vastavierailulle helmikuussa. Saapuessamme eduskuntatalon lehterille istuntosalissa oli meneillään keskustelu lakiesityksestä, joka koski vankeusaikaisen rikollisuuden torjuntaa. Salissa oli vain muutama kansanedustaja, mutta hekin saivat aikaiseksi vilkkaan keskustelun, johon isäntämmekin osallistui.
Kahvituokiomme aikana Kimmo Kiljunen kertoi, että täysistunnot ovat eräänlaisia teatteriesityksiä yleisölle, sillä päätyö tehdään eduskunnan valiokunnissa. Jos valiokunta hyväksyy lakiesityksen, se tulee voimaan, eikä muutu täysistunnossa. Istuntopöytäkirjat voi lukea eduskunnan verkkosivuilla.
Kiljusen eduskunta-avustaja Merja Pulliainen esitteli Johan Sigfrid Sirénin suunnittelemaa, modernismia edustavaa rakennusta, joka on Museoviraston suojelema. Sen tyyli on pelkistetty, eikä esillä ole lippuja tai viirejä jakolinjoja luomaan. Se on haluttu pitää koko kansaa yhdistävänä rakennuksena.

Pulliainen kertoi myös eduskunnan etiketistä: Edustajilla ei ole kravattipakkoa, mutta muuten odotetaan asiallisesta pukeutumista. Kansanedustajilla on vaatekaapit ala-aulassa, eikä sisällä kuljeta päällysvaatteissa. Istuntosaliin tultaessa ja sieltä poistuttaessa tervehditään puhemiestä kumartamalla.
Puhemiehet vuorottelevat täysistuntojen aikana. Meidän vierailumme aikana puhemiehenä toimi **Matti Vanhanen** (kesk). Edustajat pyrkivät olemaan paikalla televisioiduissa istuinnoissa, sillä poissaololla voi olla kielteinen vaikutus äänestäjiin. Kimmo Kiljunen kertoi, että pääsääntöisesti edustajien keskuudessa on hyvä henki ja kavereita voidaan olla yli puoluerajojen.
”Nuoret naisministerit tuovat Suomelle ulkomailla julkisuusarvoa. Toisaalta, vaikka naisnäkökulma on tärkeä, ei arvostus katso sukupuolta vaan sitä, mitä saa aikaan.” Eduskuntatalon lehterille pääsee seuraamaan täysistuntoja B-sisäänkäynnin kautta.

Marja-Liisa Nikka
Kuvat: Merja Autio

Schjerfbeckin työt toivottavat tervetulleeksi Reitzin museoon

Tarinat siivittävät kotimuseon taideaarteita

Upeat taulut ja kalusteet täyttävät taidekodin.

Vetonaulat pistivät heti silmään, kun astuimme rakennuksen ylimmässä kerroksessa sijaitsevaan Reitzin museoon. Viimeiset hankinnat, Helene Schjerfbeckin *Omakuva*, *Kamelia* ja *Miekkailija* tervehtivät tulijaa. Oviaukon toisella puolella oleva maalaus *Sitruunoita visakoivukulhossa* ostettiin museoon 770 000 eurolla 2015. Hankinta aiheutti ryntäyksen museoon, ja kävijöitä oli sinä vuonna 8 400, liki kaksinkertainen määrä normaalivuosiin verrattuna.

Myöhempien hankintojen hinnasta oppaallamme **Anu Kytilällä** ei ollut tietoa, mutta hintavia nekin tietysti olivat. Miellyttävä oppaamme kertoi Lauri ja Lasse Reitzin säätiöstä ja museon perustamisesta sekä tutustutti meidät taidekokoelmaan. Helsingin merkittävimpiin rakennuttajiin 1920-1950 luvuilla kuulunut Lauri Reitz (1893-1959) keräsi huomattavan taide- ja antiikkiesinekokoelman. Hänen leskensä Marian testamenttimääräyksellä avattiin 1971 taidemuseo perheen entiseen kotiin Apollonkatu 23:ssa. Perhe omisti koko talon.

Ruokasalissa on muotokuvat Lauri Reitzistä, Mariasta (o.s. Lindholm) ja heidän pojastaan Lassessa. Vastapäisellä seinällä on Lauri Reitzin lempimaalaus, Gunnar Berndtsonin *Lohenpyytäjät*.

Lauri Reitz oli kerjäilijä, ja niinpä museossa on taiteen lisäksi posliiniesineitä, kelloja, kuten oman aikansa tietokone, arvokas kullattu kello vuodelta 1640; antiikkihopeaa, gobeliini ja antiikkihuonekaluja.

➡

Reitzin asekokoelmassa on harvinainen, 1500-luvulta peräisin oleva varsijousi; julma ja hirmuinen, mutta hankalasti käytettävä ase. Amerikasta hankittu haarniska oli puleerattu ja uudistettu amerikkalaisittain, mutta mestausmiekassa saatoimme kuvitella näkevämme veritahroja.
Lauri Reitz keräsi maalauksia, joissa miellyttävät ihmiset kuvataan miellyttävissä tilanteissa. Sehän sopii tavalliselle taiteen katsojalle. Esillä on monia Albert Edelfeltin töitä, kauniita ihmisiä kauniissa ympäristössä. Edelfelt maalasi leikkiviä poikia rannalla, eikä hän ollut kiinnostunut sosiaalisista aiheista. Museossa esillä oleva *Poikia työkodissa Tarkk'ampujankadulla* onkin hänen ainoa yhteiskunnallisesta aiheesta maalaamansa teos.
Museoon on hankittu Suomesta ulkomaille päätyneitä maalauksia kuten Schjerfbeckin *Kalifornialainen* Ingrid Bergmanin ja Lars Schmidtin kokoelmasta Ruotsista.
Oppaan mukana kuljimme museossa huoneesta toiseen ja kuulimme tarinoita maalausten ja esineiden taustoista. Helene Schjerfbeck esimerkiksi antoi miehiä kuvaaville maalauksilleen nimet roolien mukaan: oli Miekkailija, Purjehtija, Autoilija jne.
Museo on pieni helmi, johon kannattaa tutustua. Sen aarteita katsellessa tulee hyvä mieli. Museo on avoinna keskiviikkoisin ja sunnuntaisin klo 15-17. Heinäkuussa museo on suljettu. Museoon on vapaa pääsy. Lisää voit lukea osoitteessa http://www.reitz.fi/collection/ .

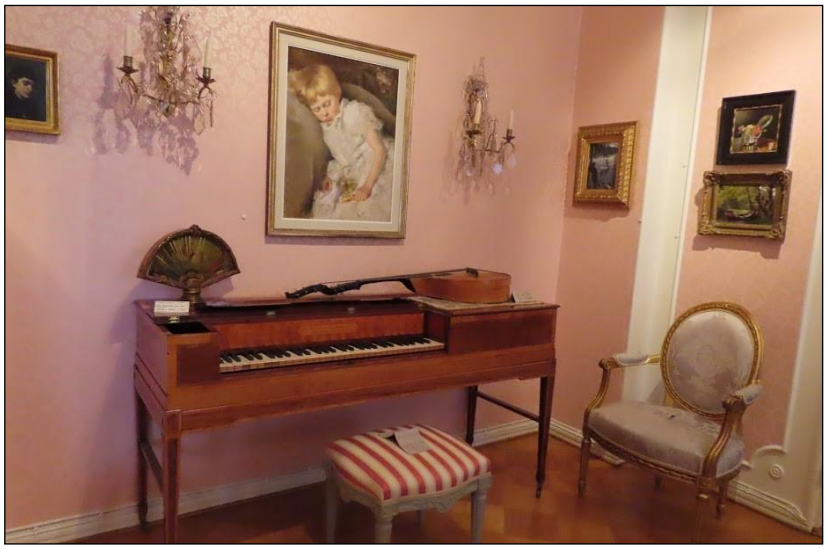

Inkunaabeli vuoden 1642 raamatusta kiinnosti sisaria. Opastus sai mielikuvituksen lentämään ja kaunis, harmoninen taidekoti ihastutti.

Marja-Liisa Nikka
Kuvat Merja Autio

Kuva kaartinjääkäri Jaakko Vettenniemi

Ilmapallot piristivät perinnepäivää

Sotilaskotitoiminnan perinnepäivää vietettiin Santahaminassa seitsemäs toukokuuta vaatimattomin menoin koronapandemian vuoksi. Poikkeusaikana varusmiehiä palvellut sotilaskotiauto sai piristykseksi ilmapalloja. Sotilaskotijärjestö on Suomen vanhin, jo 102 vuotta yhtäjaksoisesti toiminut, vapaaehtoisuuteen perustuva maanpuolustusjärjestö. Yhdistyksiä on 36, joissa on noin 5 000 jäsentä.

Helsinki-Santahamina sotilaskotiyhdistys jatkaa ensimmäisen, Vuorikadulle 1918 perustetun NMKY:n sotilaskodin jalanjäljissä. Santahaminan kolme sotilaskotia palvelevat Kaartin jääkärirykmentin varusmiehiä, heidän vieraitaan, Maanpuolustuskorkeakoulun opiskelijoita, puolustusvoimien henkilökuntaa ja muita sidosryhmiä sekä saarella asuvia. Vanhat valokuvat kertovat yhdistyksen historiasta.

NMKY:n sotilaskoti aloitti Helsingin Vuorikadulla 1918, mutta siirtyi 1920-luvun alussa Santahaminaan ”Punaiseen eli IT:n sotilaskotiin”. Kuva: SA-arkisto

Alusta pitäen sotilaskoti on palvellut varusmiehiä myös leireillä. Ensimmäinen sotilaskotiauto 1940-luvulta.
Kuva: Killan arkisto

Olemme yhä heimokansaa

Parisuhteessakaan kukaan ei pääse eroon taustastaan

Katriina Järvinen (vas.) ja Laura Kolbe ilahtuivat sotilaskotimukeista, jotka Marja-Liisa Nikka heille ojensi.

Laura Kolben ja **Katriina Järvisen** kirja *Sopivia ja sopimattomia* sai sisaret joukolla osallistumaan tammikuiseen lukupiiriin. Kirjailijat kuvaavat parisuhdetta pienoisyhteiskunnaksi, jossa korostuvat parien taustat kuten uskonto, maakunnat, heimot, jopa horoskoopit. Vaikka menneen maailman naimakaupat ja säädynmukaiset avioliitot voivat tuntua kaukaisilta, kukaan ei pääse eroon taustastaan.
Kirjan tekee mielenkiintoiseksi mm. se, että kirjailijat kertovat siinä avoimesti omista taustoistaan.
Tampereella asuneen Katriina Järvisen äiti alkoi lomamatkoilla laulaa Keski-Suomen maakuntalaulua, kun maantien varren kyltti kertoi saapumisesta hänen kotiseudulleen. Äiti ei myöskään sietänyt Tampereen murretta, vaan komensi lapsiaan puhumaan oikeaa suomea. **Laura Kolbe** koki Kolumbiassa asuessaan, että kurjuus on katolisen kirkon syytä, koska hänen vanhempansa olivat uskonnon vastaisia.
Suurin osa suomalaisista samastuu johonkin heimoon. Kirjailijat kertoivat, että heimoidentiteettiä vaalitaan taas nykyisin opiskelijapiireissä. Heimojen rajana on edelleen Pähkinäsaaren raja, joka erottaa idän ja lännen.
Heimouskollisuutta kuvastaa se, että esimerkiksi Pohjois-Karjalan väestöstä vain prosentti on Länsi-Suomesta muuttaneita.
Keskusteluissa kävi ilmi kommunikaation vaikeus: savolainen asiakas voidaan kokea hankalaksi, vaikka hän haluaa vain neuvotella. Savolaisvaikuttajat ovat saaneet muilta suomalaisilta nimen Savon mafia.

Kirjaa tehdessään Kolbe ja Järvinen havaitsivat, että erilaiset mummolat saattavat olla perheelle rikkaus, ja että suomalaiset häpeävät aina: ollaan joko liian huonoja, liian hyviä tai liian tavallisia. Suureen sukuun mahtuu myös musta lammas.
Tinder-sukupolvella on mahdollisuus ylittää luokkarajoja. Varsinkin lesbopiireissä rajojen ylitys on tavallista, kirjassa siitä on esimerkkinä juristin ja taksikuskin liitto.
Leena Alhola kertoi lukupiirissä omasta parinvalinnastaan. ”Isäni antoi 1960-luvulla minulle ohjenuoraksi: Ota vertaisesi! Puolisoni osoittautui hyväksyttäväksi ja mieluisaksi, vaikka ei täyttänyt aivan kaikkia vertaiskriteereitä.”
Leena Mikkola löysi lähipiiristään mielenkiintoisia liittoja, joissa erilaiset taustat korostuivat: keskisuomalaisen miniän mielestä joulupöydästä puuttui karjalanpaisti, duunarikulttuuriin eivät kuuluneet upeat tasavuosijuhlat, jotka taas maatalon elämään kuuluivat.

Marja-Liisa Nikka
Kuvat Merja Autio

Hippu teetti perinnepuvun

Ohjeet ja materiaali työn takana, ompelija löytyi yllättäen läheltä

Tuleva alokas Iiris Ihalainen ja minä, Helena Kilpeläinen eli Hippu, sovitimme viime syksynä (Sisarposti 3/2019) sodanaikaisia sotilaskotimekkoja. Kuvausprojekti ja mielenkiintoni muodin historiaan johtivat seuraavaan ideaan: tahdon ihka oman vanhan mallin sodemekon. Sanaa *vanha* käytän löyhästi, ovathan kaikkien aikakausien vaatteet edelleen käypiä.

Hippu uudessa mekossa vappuna sodevuorolla.

En heti käsittänyt, miten laajaa projektia lähdin toteuttamaan. Luvassa oli loputon määrä sähköposteja ja pohtimista, mutta ensin kerron hieman motiiveistani.

Sotilaskotityön arvojen, yhteisöllisyyden, osaamisen ja itsensä kehittämisen mukaisesti tahdon jakaa tämän projektin vaiheet jäsenistön kesken.

Seniorijaostossa osa kamppailustani mekon toteuttamisessa saattaa aiheuttaa hilpeyttä, mutta valitettavasti pukuompelu ei enää kuulu peruskoulun opetussuunnitelmaan. Ehkä kokoamani tiedot auttavat aiheesta kiinnostuvia pääsemään helpommalla kuin minä aloittaessani projektia.

Valtiotieteiden opiskelijana tahdon kirjoituksellan**i** nostaa esiin myös ajankohtaisen ja globaalin ongelman: vaatteiden laatu on laskenut dramaattisesti tuotannon siirryttyä halpatyön maihin, sekä koneellistumisen ja tekokuitujen käytön myötä. Mekkoprojektini on vastapaino kansainvälisten suuryritysten epäeettiselle toiminnalle, ja se tukee kotimaista käsityötaitoa ja kestävää kehitystä.

Kerratessani perusasioita mekosta ja sen historiasta viittaan **Pentti Airion** *Sotilaskotityötä 100 vuotta* -kirjaan, jonka yhdistyksemme jakoi jäsenilleen 2018.

Kangas piti värjätä

Vuoden 1942 mekko oli jokaisen itsensä toteuttama eli ainutlaatuinen. Kangas oli sitä mitä oli saatavilla määritelmänä vain ”vihreä villa- tai pumpulikangas”. Helman pituuden tuli olla 25-35 senttiä lattiasta ja rintataskuja tuli olla yksi. Juuri tätä pidemmälle en kuvia ja harvoja julkisia lähteitä tutkiessani päässyt.

Maaliskuussa 2020 lähdin kyselemään sähköpostin välityksellä, löytyisikö joltakulta tarkempia ohjeita tai jopa kaavoja. Minut ohjattiin Oulun sotilaskotiyhdistyksen puheenjohtajiston luo, ja sain lisäohjeita. Nappien määrä ja sivuvetoketjun lisääminen eivät ole vakio ja laskosten määrä vaihtelee. Lopputulokset ja työtavat ovat olleet siis hyvinkin erilaisia. Tavallisesti vanhojen mekkojen helman etu- ja takapuolella on yksi syvä lautalaskos ja muotolaskoksia korvaavat poimutus vyötäissaumassa ja olalla.

En ymmärtänyt ohjeista paljonkaan, mutta kiitin avusta ja lähdin metsästämään kaavoja. Olin saanut vainun, että Sotilaskotiliiton arkistoista voisin sellaiset löytää.

Vietin vuoden 2019 kesän kesätyttönä Santahaminan kodissa. Niinpä tiesin, että kodin tekstiilivarastosta löytyy yksi vanha mekko, joka voisi edistää projektiani. Vaate ei ole kokoiseni, mutta sain lainata sitä malliksi. Sotilaskotiliiton arkistosta ei löytynyt kaavoja vuoden 1942 malliin. Turvauduin siis lainamekkoon ja vanhoihin valokuviin.

Olin jo ehtinyt luonnostella mallin luotto-ompelijalleni, kun Iiris tarjoutui ompelemaan mekkoni.

Iiriksen tarjous oli koskettava; onhan puku perinteisesti tehty itse. Lisäksi Iiris ymmärsi mekon kulttuurihistoriallisen arvon.

Seuraava kompastuskivi oli sopivan kankaan löytäminen. Eurokangas oli niin budjetin kuin koronavirustilanteenkin vuoksi ainoa vaihtoehtomme.

Sopivaa villakangasta ei ollut, ja riittävän jämäkän puuvillakankaankin löytäminen oli yllättävän vaikeaa. Lopputulos oli kompromissi: hankimme kangasvärit ja kankaan, joka oli kohtuullisen jämäkkä ja pohjaväriltään vihertävä. Elettiin huhtikuun alkua. Iiris oli kaavoittanut mekon ja tehnyt mallinkin, seuraavaksi lähdettiin nappi- ja vetoketjuostoksille.

Jännitimme kankaan värjäystä. Mitä jos väri olisikin aivan väärä? Hyvin kuitenkin kävi, ja Iiris aloitti lopullisen version ompelun. Hitain ja työläin vaihe oli taskujen ja muiden yksityiskohtien viimeistely.

Kun vaatteen tekee itse alusta loppuun, tulee eteen yllättävän monta asiaa, jotka voi päättää oman makunsa mukaan, pysyen silti yhä alkuperäisen vaatteen linjausten sisällä.

Mekko valmistui vapuksi, jolloin olin lupautunut vuorolle. Pääsin ulkoiluttamaan ensi kertaa niin valkolakkia kuin mekkoa.

Osoitan suurimman kiitokseni Iirikselle, jonka taidot ja sisu muuttivat mekon unelmasta oikeaksi vaatteeksi. Lisäksi kiitos kaikille niille sisarille, jotka auttoivat tietotaidollaan projektissani.

Helena Kilpeläinen

HALLITUKSEN JÄSEN ESITTÄYTYY: MARJA-RIITTA HIRVONEN

Stadin karjalainen

Parhaiten minua voisi luonnehtia stadilaiseksi, jolla on karjalaiset sukujuuret ja maanpuolustustahto. Koulutukseltani olen sairaanhoidon opettaja, TtM. Eläkkeelle jäin kolme vuotta sitten ammattikorkeakoulun kehittäjäopettajan tehtävästä. **Opetustyössäni** järjestin joskus terveysalan opiskelijaryhmille vierailuja Santahaminaan, Hyrylän varuskuntaan ja Lahden lääkintäkouluun tarkoituksena tutustuttaa opiskelijat varusmiesten toimintaympäristöön ja maanpuolustustyöhön. **Sotilaskotitoimintaan** tulin mukaan syksyllä 2018. Mielestäni sisarverkoston rikkaus ovat eri-ikäiset sisaret, joilla on luovuutta, kekseliäisyyttä ja monenlaista osaamista sekä kyky erinomaiseen yhteistyöhön. Hymyllä ja sydämellä pärjää tässä joukossa sodevuoroilla, retkillä ja juhlatapahtumien toteutuksessa loistavasti.

Muita harrastuksiani ovat sukuseuratoiminta, lukeminen, teatteri-, baletti- ja konserttiesityksissä käyminen, retkeily lähimetsissä sekä veneily kesäisin merellistä luontoa ihaillen. Perheeseeni kuuluvat puolisoni ja tyttäreni perheineen.

Marja-Riitta Hirvonen

Vohvelirauta oli tulella ystävänpäivänä

Perinteeksi muodostuneita ystävänpäivän vohvelikestejä vietettiin sotilaskodissa helmikuussa. Riitta Janssonin keittiössä paistamia vohveleita nautiskeli salin puolella alikersantti Kinnari.

Anja Juntunen hoiti kahvitarjoilua.

Läheiset toivat sodeen kodin tunnelmaa

Tammikuun läheisten päivänä sotilaskoti täyttyi äärimmilleen ja puheensorinaa riitti. Alokkailla oli omat odotuksena inttiajasta, johon sisältyy uuden oppimista, aikuistumista, hyödyllisiä kokemuksia ja johtajakoulutusta. Toki kaikki odottivat myös mukavaa oleskelua uusien kaverien kanssa sekä kaikin puolin antoisaa palvelusaikaa.

Onni Ahmed Kassem ja Rosa Heinonen (oik.), Heidi Ojanen isänsä kanssa (ylh.) sekä Eric Poto isänsä kanssa.

Mikael Konttinen lauloi sydämiin naistenpäivän konsertissa

Perinteisessä naistenpäivän konsertissa maaliskuussa Kaartin soittokunnan solistina oli laulaja **Mikael Konttinen**.
Sotilasorkesterin kanssa esiintyminen on hänelle tuttua, sillä aikanaan hän lauloi varusmiesorkesterin solistina ja myöhemmin Kaartin soittokunnan kokoonpanossa mm. tasavallan presidentin linnanjuhlissa.
Kaartin soittokuntaa johti kapellimestari, musiikkimajuri **Tomi Väisänen**.
Yhdistyksemme puheenjohtaja **Inka Tiittanen** toivotti konserttiväen tervetulleeksi.

Kadettikoulun juhlasali oli lähes täynnä konserttiyleisöä.

Konsertin ohjelmisto oli viihteellinen ja romanttinenkin, ja Mikael Konttinen lauloi itsensä suoraan kuulijoiden sydämiin.
Ohjelmassa olivat mm. *Romanssi* elokuvasta Katariina ja Munkkiniemen kreivi sekä tunnetut iskelmät *Hopeinen kuu* ja *Sinun silmiesi tähden*.
Kadettikoulun juhlasali on lähes täynnä yleisöä, joka nautti konsertin jälkeen munkkikahvit ja osallistui arpajaisiin.

Kuvat Merja Autio

Tapahtumat

Koronatilanteen vuoksi sisarten tapahtumat ja retket on toistaiseksi peruutettu.
Kevätkokous pidetään heti, kun se on mahdollista.

Jos rajoitukset sallivat, pidetään **syyskokous torstaina 26.11.2020**.
Tulevista tapahtumista viestitetään sähköpostilla, ja niille, joilla ei sähköpostia ole, toimitetaan tieto perille muulla tavoin.

Kaija-Sisko Ahomaa kuvasi joutsenpariskunnan Marjaniemessä

Urheilukoulun vala videoitiin kotiväelle

Urheilukoulun valan aikaan toukokuussa elettiin poikkeusaikoja, eikä läheisiä voitu kutsua saarelle. He saivat kuitenkin juhlavasta tilaisuudesta internetiin linkitetyn videotallenteen ja valokuvia. Valan esilukijana toimi **Kimmo Oikarinen**, joka on nuorten maajoukkueiden manageri Suomen jääkiekkoliitossa. Tuoreet kaartinjääkärit eivät päässeet valalomalle, mutta heille oli järjestetty makkaranpaistoa sotilaskodin rannassa.

Urheilukoulun vala oli 28.5. Kuva: Puolustusvoimat

Talvivalaa vietettiin pikku pakkasessa

Talvivala helmikuussa sujui vielä normaaliin tapaan, ja läheiset pääsivät varuskuntasaarelle seuramaan valaa ja juhlallista vakuutusta sekä ohimarssia. Naissotilaiden hiusmuoti paljastui, kun joukkue paljasti päänsä.

Kuva: Merja Autio

Yhteystiedot 2020

Hallitus

Inka Tiittanen, puheenjohtaja
Puh. 040 547 7799
inka.tiittanen@hssky.fi

Anu Helpinen, varapuheenjohtaja
Puh. 040 835 0195
anumarita48@hotmail.com

Merja Autio
Puh. 0400 434 941
merja.autio@bastu.net

Marja-Riitta Hirvonen
Puh 050 338 6121
marjariittahirv@gmail.com

Anna Maija Luomi
Puh. 050 584 0181
amluomi@gmail.com

Marja-Liisa Nikka
Puh. 040 570 4230
nikka.marjaliisa@gmail.com

Helmi Saarela
Puh. 040 825 8566
helmi.saarela@gmail.com

Varajäsenet
Iiris Ihalainen
Puh. 044 9966445
iiris.ihalainen@outlook.com

Heli Kuisma
Puh. 040 737 8039
heli.m.kuisma@hel.fi

Maija-Liisa Seppä
Puh. 040 777 4231
maijaliisa.seppa@pp.inet.fi

Tiedotus
Marja-Liisa Nikka
Puh. 040 570 4230
nikka.marjaliisa@gmail.com

Nuoret sisaret
Helmi Saarela
Puh. 040 825 8566
helmi.saarela@gmail.com

Jaostot

Tarjoilujaosto
Heli Pasanen, kodinhoitaja
Puh. 050 440 6993
tarjoilu.heli@hssky.fi

Ison kodin tapahtumat
Helena Saarela
Puh. 040 554 9221
helena.saarela@saunalahti.fi

MPKK:n tapahtumat
Eila Elo
Puh. 040 725 7827
eila.elo@luukku.com

Hengellinen jaosto
Marja-Riitta Hirvonen
Puh. 050 338 6121
marjariittahirv@gmail.com

Liikkuva sotilaskoti (LSK)
Merja Autio
Puh. 050 440 6994 (LSK)
lsk@hssky.fi
Puh. 0400 434 941 (oma)
merja.autio@bastu.net

Kirjastojaosto
Anu Helpinen
Puh. 040 835 0195
anumarita48@hotmail.com

Käsityö- ja somistusjaosto
Leena Kosonen
Puh. 040 574 9532
leenam.kosonen@gmail.com

Seniorijaosto
Pirkko Kinnunen
Puh. 050 511 3792
kinnunen.pirkko@elisanet.fi

Perinne- ja arkistojaosto
Pirkko Kinnunen
Puh. 050 511 3792
kinnunen.pirkko@elisanet.fi

Tekstiilijaosto
Benita Puuvuori
Puh. 045 123 6484
benita.puuvuori@saunalahti.fi

Sotilaskodit

Santahaminan sotilaskoti
Santahaminantie 15
Puh. (09) 684 6368
ma-to 8.30-20.30
pe 8.30-19.30 (alokasaikana 20.30:een)
la-su 16.30-19.30 (alokasaikana 20.30:een)

Kodinjohtaja Virpi Fyhr
Puh. 0400 441 317
virpi.fyhr@hssky.fi

Kodinhoitaja Heli Pasanen
Puh. 050 440 6993
heli.pasanen@hssky.fi

Kadettikerhon sotilaskoti (MPKK)
Kadettikouluntie 7
Kodinhoitaja Marjo Ilanko
ma-to 8.00-15.00
pe 8.00-13.00
puh. 0299 530 701
kadettikerho@hssky.fi

Auditoriotalon kanttiini (MPKK)
Kadettikouluntie 6
ma 7.30-15.00
ti-to 8.00-15.00
pe 7.30-12.00
Kodinhoitaja Virpi Leinonen
puh. 0299 530 702
auditorio@hssky.fi

Helsinki - Santahamina sotilaskotiyhdistys ry
Santahaminantie 15
00860 Helsinki
Toimistonhoitaja Nina Laurinen
taloussihteeri@hssky.fi
www.hssky.fi
Nordea FI 22 2285 1800 0028 83
Y-tunnus 1869305-2

Sotilaskotipäällikkö
Sirkka Pouru
Puh. 050 329 0152
sirkka.pouru@gmail.com